

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ГЛУПАВА ХУБАВИЦА

chitanka.info

Имало една мома — много хубава. Но колкото била хубава, дважд повече била глупава. Сума момци идвали да я искат, но като ѝ разберат ума — отивали си, както били дошли. Само един беден момък, добър по сърце, я харесал толкова много, че решил да я вземе.

„Нищо, че е глупава — рекъл си той. — Като се омъжи, ще поумнее.“

Оженили се те и заживели в селото на момъка. Но дните си минавали, а хубавицата не поумнявала. Един ден, като се скъсали ризите и на двамата, мъжът я пратил да отиде при майка си — да я попита как да ушие ризи. Нарамила жената платното и тръгнала. Като вървяла през полето, стигнала до една шипка. Храстът я закачил за дрехата. Обърнала се жената и запитала шипката:

— Защо ме дърпаш, шипко? Да не би да искаш ти да ушиеш ризите?

Храстът се понавел от вятъра и жената си помислила, че ѝ кима с глава.

— Добре тогава — рекла. — Като ти се иска толкова, уший ги! Но гледай да станат по-скоро! Виждам, че имаш много игли; ако се стегнеш, и до довечера ще ги ушиеш.

Метнала тя платното на шипката и на тръгване я запитала:

— Е, кога да дойда за ризите? Утре ли?

Шипката се клатела, платното се развявало на нея, а жената си мислела, че храстът ѝ кима с глава в знак на съгласие.

— Само че гледай добре да ги ушиеш, скъсване да нямат! Разбра ли?

Шипката се разклатила още веднъж. Жената си отишла. А след нея минал по същия път един търговец, събрал платното и го отнесъл да го продава.

Жената се похвалила на мъжа си, че дала платното на шипката — да ушие ризи.

— Бива ли тъй? — викнал той. — Де се е чуло шипка ризи да шиеш? Много ще намериш вече платното!

На другия ден той пратил жената да копае. Вдигнала тя мотиката и тръгнала. Но ѝ дошло на ум да си прибере ризите от шипката. Като стигнала до храста, гледа — няма ни ризи, ни платно.

— Ей, шипко! Уши ли ризите?

Шипката заклатила клони.

— Като ги уши, къде са? Дай ми ги де!

Шипката пак закимала.

— Кажи де, къде ги дяна? Не искаш ли да кажеш? Тогава ще те изскубна от корен. Давай по-скоро или ризите, или платното!

Понеже шипката и тоя път не отговорила, жената се развъртяла с мотиката и я изтръгнала от корен. Под корена се провидяло гърне с жълтици. То било толкова голямо и тежко, че жената не могла да го помръдне. Затекла се у дома си, та казала на мъжа си:

— Ти ми се караше вчера, че съм дала платното на шипката, но да знаеш какво стана сега! Отидох да си искам платното, а тя не го даваше. Пък аз почнах да я бия: бих я, бих я, додето почна от страх жълто да бълва. Цяла делва набълва: ей такава голяма! А жълтото да видиш какво е: на колелца, на колелца!

Мъжът отишъл да види какво е станало. Натоварил парите на колата и се върнал вкъщи. Никой не го видял, че кара жълтици, но нали жена му била глупава — можела да изкаже пред съседите, а те да съобщят на властта. Загрижил се мъжът що да прави, та жена му да не узнае къде ще скрие парите.

— Жено — рекъл, — силна градушка ще удари, та ще избие много хора. Хайде да изкопаем трап, па да те скрия вътре.

Изкопали голяма яма, жената влязла в нея, а мъжът я покрил с рогозка. Пръснал по рогозката просо и пуснал кокошките да го изкълват. Жената си мислела, че наистина вали град. Но по едно време ѝ се приискало да види силна ли е градушката. Натъкмила си окото на една дупка и погледнала. Кокошката я клъвнала и окото я заболяло.

— Олелеее! — викнала жената. — Страшна градушка вали — щеше да ми извади окото!

И се прибрала отново в трапа. А мъж ѝ в това време скрил парите. После вдигнал рогозката и казал на жена си, че градушката е престанала, да излезе.

Излязла тя и първата ѝ работа била да разкаже на съседката си как намерили с мъжа си делвата с жълто. Разчуло се из село, че са намерили пари. Повикали мъжа в управлението. Когато тръгнал, той видял, че жена му стои на вратата.

— Слушай, булка! — рекъл. — Аз отивам в управлението, а ти пази добре къщата! Най-добре ще бъде да се не отделяш от вратата.

Това било в турско време. Управителят турчин разпитвал дълго мъжа, но нали той не знаел добре турски, мъчно можел да се справи. Забавил се. Жената му го чакала, чакала, па си рекла:

— Я да вървя да видя защо се бави още мъж ми!

И понеже ѝ било заръчано да се не отделя от вратата, тя се засилила, та я откачила и я понесла на гърба си. Заедно с нея отишла в управлението. Като я видял, мъжът ѝ се засрамил. Всички се изсмели.

— Защо мъкнеш тая врата тук? — попитал мъжът.

— Че нали ми каза да не се отделям от вратата? Почаках те, па като видях, че се бавиш, рекох да видя защо не идваш още. Затова дойдох.

— Разбрах защо си дошла, но защо носиш вратата?

— Та мигар си забравил, че ми поръча да се не отделям от нея?

Как да я оставя?

Тогавя мъжът рекъл на управителя:

— Нали я виждаш колко е умна? С който ум е надигнала вратата да я носи чак тук, с тоя ум е и разказвала, че уж съм намерил пари.

Управителят се обърнал към жената и я запитал:

— Кога намерихте с мъжа си парите под шипката?

— Кога ли? Когато валя силната градушка, та моето око отече, а твоето изтече съвсем.

Управителят бил сляп с едното око. Град не бил паднал в селото от една година. Всички разбрали, че жената говори глупости. Пуснали и нея, и мъжа ѝ.

Като си отишъл вкъщи, мъжът рекъл на жена си:

— Това, дето намерихме под шипката, не е жълтици, ами е едър боб. Добре запомни, че пак ще ми направиш някое зло с тия свои уста, които не знаят какво приказват.

— Ами къде е бобът, дето го намерихме?

— Къде ще е? Ей го там, на полицата.

Мъжът бил оставил шепа жълтици на полицата, па ги бил покрил с една паница. Мислел да си накупи с тях това-онова.

През деня, додето мъжът бил на нивата, из селото минал грънчар, да продава грънци.

— Ха грънци, хаааа! — викал той и карал колата.

Жената излязла и го запитала:

— Чичо бе, продаваш ли ги за боб?

— За всичко ги продавам — рекъл грънчарят.

Тя му изнесла една жълтица — да му покаже колко едър е бобът. Той взел жълтицата, дал на жената две големи гърнета и я запитал дали има много от тоя боб.

— Дал Господ — отвърнала тя и му донесла шепа жълтици.

Грънчарят грабнал парите, оставил биволската кола с грънците и си отишъл. Жената го почакала, па като разбрала, че не ще се върне, почнала да разтоварва гърнетата и да ги реди по коловете на градинския плет. Всички наредила, само за едно гърне не останал празен кол. Тогава тя ги погледнала и им рекла:

— Хайде, мили гърнета, посместете се, че сторете място на братчето си!

Но те се не мръднаха.

— Слушайте! — викнала им тя. — Смествайте се, додето е време, че ще ви изпочупя до едно!

Гърнетата не помръднаха и тоя път. Тогава тя грабнала една тояга, развъртяла се и счупила всички грънци, па сложила на един кол онова гърне, за което нямало по-преди място. Сетне седнала на вратнята да чака мъжа си. Прияло й се. Отрязала си хляб и почнала да яде. По едно време забелязала, че бивоците, както били легнали до колата на грънчаря, преживят. Единият гледал право към нея. Сторило й се, че й се криви.

— Ей, бивоце — рекла. — Защо ми се кривиш? Не се ли виждаш какъв си черен?

Биволът продължавал да си преживя. Жената кипнала. Станала и му викнала:

— Скоро спри, че ще те заколя!

И като видяла, че не разбира от дума, грабнала ножа и го заклала.

— Отдавна ми се ядеше зеле с говеждо — рекла. — Я да видя на колко пъти ще може да се сготви!

И като нарязала бивола на едри късове, почнала да ги внася в градината и да ги реди по зелките; на всяка зелка по мръвка. А кучето вървяло след нея и ядяло месото. Тя го хванала, отвела го в зимника и го вързала за чепа на бъчвата с вино, па се върнала да дореди мръвките. Но като се обърнала по едно време, видяла, че кучето мъкне връвта с чепа и се облизва. Върнала се булката в зимника. Гледа — виното тече от бъчвата. Уплашила се тя да я не бие мъжът й. Грабнала

един чувал с брашно и го изсипала на пода. Мислела си, че брашното ще попие виното и тя ще го събере след това. Но виното тече, тя сипва брашно, по нозете ѝ се лепи червено тесто. Почудила се що да прави: от зло отива към по-зло.

Дошъл мъж ѝ. Видял какво е напакостила жена му, хванал се за главата и рекъл:

— Къде да те дяна, жено, и що да правя с тебе?

А тя отвърнала:

— Какво има за чудене? Хвани ме, та ме изтегли, че не знам как да изляза от това благо!

Тогава той разбрал, че глупава жена не поумнява.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.